

Proves d'accés a la universitat

Arts escèniques

Sèrie 1

Qualificació		TR	
Exercici 1			
Exercici 2			
Exercici 3			
Suma de notes parcials			
Qualificació final			

Etiqueta de l'estudiant

Ubicació del tribunal

Número del tribunal

Etiqueta de qualificació

Etiqueta de correcció

La prova consta de tres exercicis. Escolliu UNA de les dues opcions (A o B) dels exercicis 1 i 2 (no cal que trieu la mateixa opció a cada exercici). L'exercici 3 és comú per a tothom.

Exercici 1

[4 punts]

Escolliu UNA de les dues opcions, A o B.

OPCIÓ A

Creeu una escena breu (de tres-centes cinquanta a quatre-centes paraules) a partir de les indicacions següents:

- tema: el retrobament;
- personatges: dos amics i les seves parelles (del gènere que vulgueu, en cada cas);
- espai: l'interior d'un pis d'un poble del Bages;
- temps: actual;
- diàleg: relaxat i íntim.

El text ha de contenir com a mínim DUES didascàlies de moviment i UNA de temps, i hi ha d'haver almenys QUATRE acotacions.

OPCIÓ B

Elaboreu una proposta de posada en escena (de tres-centes cinquanta a quatre-centes paraules) del fragment d'obra transcrit a continuació. Tingueu en compte els aspectes següents:

- els elements principals de la materialització escènica en relació amb el discurs teatral (diàleg, didascàlies i acotacions);
- els personatges i les coordenades de temps i espai;
- la concreció d'altres aspectes de l'escenificació que considereu pertinents.

BLANCHE (*aixecant-se lentament*): Què passa?

EUNICE (*amb naturalitat fingida*): Perdoneu: vaig a veure qui hi ha.

BLANCHE (*tensa*): Potser és per a mi?...

(*Al llindar de la porta se sent una conversa en veu baixa.*)

EUNICE (*torna somrient*): Pregunten per la Blanche.

BLANCHE: Sí! És per a mi! (*Mira STELLA i EUNICE amb expressió espantada, i després mira cap a les cortines. Se senten els compassos apagats de «La varsoviana».*) És el senyor de Dallas que estava esperant?

EUNICE: Em sembla que sí, Blanche.

BLANCHE: No estic a punt, encara.

STELLA: Digues-li que s'espera a fora.

BLANCHE: És que...

(*EUNICE torna cap a les cortines. Se sent el so molt esmorteït d'una bateria.*)

STELLA: Has fet tot l'equipatge?

BLANCHE: Falten els articles de plata de la *toilette*.

STELLA: Ah...

EUNICE (*torna*): S'esperen a fora.

BLANCHE: S'esperen? Qui?

EUNICE: Ha vingut una senyora.

BLANCHE: No m'imagino qui pot ser, aquesta «senyora»! Com va vestida?

EUNICE: Doncs... porta una espècie de... vestit jaqueta molt senzill.

BLANCHE: Potser és la... (*S'interromp, nerviosa.*)

STELLA: Anem, Blanche?

BLANCHE: Hem de passar per aquesta habitació?

STELLA: Jo t'acompanyo.

BLANCHE: Com estic?

STELLA: Preciosa.

EUNICE (*com si fos l'eco*): Preciosa.

Tennessee WILLIAMS. *Un tramvia anomenat Desig.*

Trad. de Joan Sellent. Barcelona: Adesiara, 2017, p. 140 i 141

Exercici 2

[4 punts]

Escolliu UNA de les dues opcions, A o B.

OPCIÓ A

A partir del visionament que heu fet de l'obra *Alba (o el jardí de les delícies)*, de Marc Artigau, dirigida per Raimon Molins (TNC, 2018), identifiqueu i argumenteu a quina art escènica pertany, analitzeu les característiques principals del muntatge (concepció general, temàtica, interpretació, escenografia, música, efectes sonors, etc.) i feu-ne una valoració crítica de conjunt (punts forts i punts febles). El vostre text ha de tenir entre dues-centes i dues-centes cinquanta paraules.

OPCIÓ B

Comenteu el fragment de la crítica de l'espectacle reproduït a continuació tenint en compte les indicacions següents:

- Identifiqueu les idees principals de la crítica.
- Enumereu i definiu els conceptes més rellevants que s'hi formulen.
- Relacioneu les idees de la crítica amb la vostra experiència pràctica a l'aula i com a espectador/a.

El vostre text ha de tenir entre dues-centes i dues-centes cinquanta paraules.

La gata perduda, d'Arnau Tordera i Victoria Szpunberg. Gran Teatre del Liceu, 2022.
Fotografia: Elisenda Pons.

Escrita en cinc actes pel líder de la banda Obeses, Arnau Tordera, *La gata perduda* és la seva tercera incursió en l'àmbit del teatre musical. El músic de Tona deixa enrere el pop lleuger i amable amb notes de cantautor que distingeix la música del seu grup per introduir-se amb *La gata* en una partitura que exigeix una plantilla simfònica i conjunts propis d'altres gèneres com la rumba, la música *heavy* o el *hip-hop*, en un gran treball de barreja que funciona sense cap problema com a banda sonora del desenraonat llibret de la dramaturga Victoria Szpunberg i que en el segon acte arriba a les cotes més altes. La música de Tordera, amb referències a la tradició, accents còmics i molt compartimentada estilísticament segons el perfil de cada personatge, és una bomba de rellotgeria.

Però *La gata perduda*, més enllà de si funciona com a obra de teatre musical, forma un projecte més que lloable des d'altres punts de vista, ja que per fi ha incentivat el diàleg entre una entitat com el Liceu, carregada de prejudicis d'elitisme, i el barri en el qual està inserit i al qual dona l'esquena,

el Raval, pobre, amb problemes de convivència, però solidari, multiètnic i acollidor. El Gran Teatre ha aconseguit, després d'anys de treball, implicar més de setanta associacions del barri i un miler de veïns en la concepció i producció del que anomena una «òpera comunitària», i això ja té un valor incalculable. La nit de l'estrena la sala era plena de gent del barri, curiosa i il·lusionada, que es barrejava amb les autoritats, encapçalades pel president Aragonès. Que part del vestuari s'hagi confeccionat a Top Manta o Dona Kolors o que l'òpera inclogui l'emocionant cor «Som del Raval» —un veritable himne— ja és un triomf.

Tornant al llibret de Szpunberg, la idea era que, movent-se entre àmbits de realitat i fantasia, els veïns del Raval —com si fos el poble de Fuenteovejuna— s'atrinxeressin davant un gran especulador, aconseguint el seu objectiu. Tot es fa més digerible gràcies a l'esplèndida i mastodòntica direcció d'escena de Ricard Soler Mallol —tot i que sobren les coreografies d'Anna Macau— i, sobretot, per l'esforç i la professionalitat de solistes com Pau Armengol (Magnat), Rocío Martínez (Arquitecta), Marta Infante (Curadora), Albert Casals (Detectiu), Dianne Ico (Gata), Joan Sáez (Secretari) i Óscar Peñarroya (Camell). L'àmplia massa coral formada per entitats del barri i que coordinava Cristina Colomer va transformar en una festa les seves aparicions, mentre que un concentrat Alfons Reverté, des del podi, donava sentit musical a aquesta edificant proposta.

Pablo MELÉNDEZ-HADDAD. «*La gata perduda*: les aclamades set vides de la Gata del Raval».
El Periódico (5 octubre 2022)

Exercici 3

[2 punts: 0,5 punts per definició]

Definiu breument (de dues a cinc línies) QUATRE dels sis termes següents.

a) *Attrezzo*:

b) *Contrallum*:

c) *Debut*:

d) Escena:

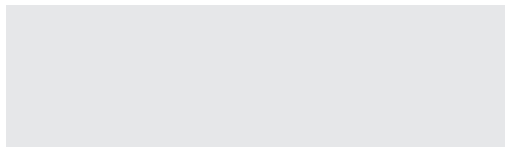
e) Gag:

f) Quarta paret:

--	--

--	--

Etiqueta de l'estudiant

Institut
d'Estudis
Catalans

Proves d'accés a la universitat

Arts escèniques

Sèrie 5

Qualificació		TR	
Exercici 1			
Exercici 2			
Exercici 3			
Suma de notes parcials			
Qualificació final			

Etiqueta de l'estudiant

Ubicació del tribunal

Número del tribunal

Etiqueta de qualificació

Etiqueta de correcció

La prova consta de tres exercicis. Escolliu UNA de les dues opcions (A o B) dels exercicis 1 i 2 (no cal que trieu la mateixa opció a cada exercici). L'exercici 3 és comú per a tothom.

Exercici 1

[4 punts]

Escolliu UNA de les dues opcions, A o B.

OPCIÓ A

Creeu una escena breu (de tres-centes cinquanta a quatre-centes paraules) a partir de les indicacions següents:

- tema: el conflicte generacional;
- personatges: una família excursionista formada per un avi, un pare i un net (del gènere que vulgueu, en cada cas);
- espai: el cim d'una muntanya;
- temps: actual;
- diàleg: en tensió continguda.

El text ha de contenir com a mínim DUES didascàlies de moviment i UNA de temps, i hi ha d'haver almenys QUATRE acotacions.

OPCIÓ B

Elaboreu una proposta de posada en escena (de tres-centes cinquanta a quatre-centes paraules) del fragment d'obra transcrit a continuació. Tingueu en compte els aspectes següents:

- els elements principals de la materialització escènica en relació amb el discurs teatral (diàleg, didascàlies i acotacions);
- els personatges i les coordenades de temps i espai;
- la concreció d'altres aspectes de l'escenificació que considereu pertinents.

CARLES: Bon dia. Avui parlarem de l'actitud i la mirada.

LAIA: La mirada... Quina mirada? Això no està en el temari.

CARLES: Ara mateix acaba de formar-ne part.

MARC: I anirà per a examen?

CARLES: Escolteu i deixeu-vos portar. La resta no té importància. L'actitud. Pregunteu a Clara i us dirà que sense una actitud exigent i constant no hi ha cap bon músic. O Rubén. Pregunteu-li a Rubén. Ell vol ser esportista i sap que tampoc ho aconseguirà sense exigència i sacrificis. Ells són dos exemples de bona actitud. I la bona actitud és art i salut; bellesa, constància, força de voluntat i ambició per aconseguir uns objectius. Mireu els dits de Clara, ella tan delicada, té els dits plens de durícies de tocar el violoncel. Quant a la mirada... Poseu-vos en peu. Sí, alceu-vos. *(Els alumnes, estranyats, ho fan a la seva manera.)* Mireu la classe. Què hi veieu?

LAIA: I què vols que hi veiem, el de sempre?

CLARA: Avui portes un vestit molt elegant.

MARC: Que vas a alguna boda després de classe?

LAIA: Això, sí; estàs molt guapo. Més que de costum.

CARLES: I no hi veieu res més?

ESTHER: Que el personal de neteja s'ha deixat els materials en aquell racó.

CARLES: No se'ls han deixat; els he demanat jo perquè no podem fer classe en aquestes condicions.

MARC: Quines condicions?

CARLES: Papers per terra, taules brutes plenes de dibuixos, ratlles, acudits...

[...]

LAIA: Això no és cosa nostra.

CARLES: Qui ho ha embrutat? Qui ha deixat la classe feta un estable? Vosaltres. Doncs vosaltres ho heu de netejar. Vinga, comencem.

(ESTHER agafa una granera i la resta de companys comencen a recollir papers, netejar les taules, etc. Mentre els alumnes fan neteja, CARLES torna a adreçar-se al públic per acabar la seua presentació.)

CARLES: Em dic Carles Bosch i soc professor d'història a un dels IES més grans de la ciutat. Soc professor per vocació: m'estime l'ensenyament i el contacte amb els joves que conformaran el futur.

Manuel MOLINS. *El Moviment. A: Teatre complet, 2.*

València: Institució Alfons el Magnànim - Centre Valencià d'Estudis i d'Investigació, 2020, p. 931 i 932

Exercici 2

[4 punts]

Escolliu UNA de les dues opcions, A o B.

OPCIÓ A

A partir del visionament que heu fet de l'obra *Alba (o el jardí de les delícies)*, de Marc Artigau, dirigida per Raimon Molins (TNC, 2018), identifiqueu i argumenteu a quina art escènica pertany, analitzeu les característiques principals del muntatge (concepció general, temàtica, interpretació, escenografia, música, efectes sonors, etc.) i feu-ne una valoració crítica de conjunt (punts forts i punts febles). El vostre text ha de tenir entre dues-centes i dues-centes cinquanta paraules.

OPCIÓ B

Comenteu el fragment de la crítica de l'espectacle reproduït a continuació tenint en compte les indicacions següents:

- Identifiqueu les idees principals de la crítica.
- Enumereu i definiu els conceptes més rellevants que s'hi formulen.
- Relacioneu les idees de la crítica amb la vostra experiència pràctica a l'aula i com a espectador/a.

El vostre text ha de tenir entre dues-centes i dues-centes cinquanta paraules.

Quan els crancs portin talons, de Laura Tajada i Escarlata Circus. Mercat de les Flors, 2019.

Fotografia: Gina Aspa.

No hi ha res millor que un espectacle que t'agafi per sorpresa. Hi vas per una recomanació i, com que te'n refies, no mires res i t'asseus còmodament a la butaca. Vas per entrar i els artistes et diuen que surtis. I a fora, ella —la Bet Miralta— et demana si t'agrada volar. I et trobes, amb un parell més d'espectadors, agafant-li una vora de la capa, passeig amunt i passeig avall, i penses que alguna en passarà. I la possibilitat que en passi alguna ja et fa entrar a la sala i a l'espectacle d'una altra manera, amb l'expectativa del que no saps i de l'inesperat: han premut una tecla juganera —infantil, es diria, si no fos perquè no té edat— i la tecla es torna a activar quan demanen al públic que fabriqui avions de paper amb un paperet que s'ha donat a l'entrada; o quan li fa calcular el pes

d'una maça o li demana una moneda de dos euros. Quant val, la moneda de dos euros? O qui soc, jo? El d'ara o el d'aquesta fotografia de fa trenta anys?

A l'escenari, Bet Miralta i Jordi Aspa —la companyia Escarlata Circus— desenrotllen trenta anys de dedicació al circ, de números, accions, jocs i sorpreses. Trenta anys de viatge plegats des que es van conèixer a París. Diuen que quan eren joves volien canviar el món i que després el món els ha canviat a ells. La ironia fina i belluguet com un follet, l'autoparòdia entranyable i alhora profunda ja no s'aturaran.

Quan els crancs portin talons, que és com es diu l'espectacle, estrenat el 2019, ensenya els impactes del pas del temps d'una manera que ressona molt més enllà dels artistes d'aquest circ, l'Àngel i la Bárbara. Està carregat de moments emocionants, divertits i lírics, amb estones que no amaguen la cruesa nua del pes dels anys. S'hi mostren vídeos d'actuacions antigues de Miralta i Aspa; ells hi juguen, s'hi barregen i refan aquelles accions que ara limita l'edat. I despleguen tot de números i trucs de circ girats com un mitjó, com si t'ensenyessin la clau del joc, encara que ja no sigui temps de fer grans exhibicions equilibristes, precises i espectaculars. El joc és un altre. És tendre i savi perquè ve de l'experiència pastada. Allò intransferible, allò que, si ho toques, ho entens sense que t'ho expliquin. És com si, a la menuda, desconstruint els trucs i números del circ, ensenyant-te'n miques, t'expliquessin, també, la màgia que han dominat durant trenta anys. I et traduïssin què vol dir fer-se gran i covar cruiximents i cabells blancs. I alhora, t'ho deixen clar: el joc mai s'acaba i mai deixem de jugar amb acrobàcies, ganivets i fuets, estirabots i lucideses *clowns*.

Escarlata Circus juga amb els vídeos i les accions que generen altres accions i converses possibles. Juguen amb una gran quantitat d'objectes als quals donen una nova vida: flocs de cabells que agafen formes sobre un timbal, crispetes dins d'una paella que es converteixen en un número d'acrobàcia, llums que parlen entre elles i un parament elèctric que emet tota classe de sons i de somnis. Ens fan mirar d'una altra manera el cos atonyinat pel temps i tot d'objectes que creïem inanimats. També ens fan canviar la mirada sobre la sorpresa i el joc: còmodament asseguts a les butaques, sense adonar-nos-en, ens han posat cap per avall perquè descobrim sorpreses no sabudes als cossos, als gestos i als objectes i al *no ho sé* perplex del pas del temps. Ens han sacsejat la mirada fins al punt que gairebé diries que sí, que allà lluny ja els comences a veure, els crancs abillats amb talons. Costa de dir si s'acosten o s'allunyen.

Després llegiràs que d'això n'han dit «acció performativa circense». Maneres d'apropar-se a definir una poètica molt especial, entranyable i profunda, capaç de tocar i d'anar al cor de les rialles i pors existencials, al cor de la clarividència de vida. Fan riure, fan embadalir i fan pensar, sense solemnitats i pedestals, com si no ho fessin. Però ho fan.

Anna BALLBONA. «Poètica del pas del temps».
El Temps (22 febrer 2022)

Exercici 3

[2 punts: 0,5 punts per definició]

Definiu breument (de dues a cinc línies) QUATRE dels sis termes següents.

a) Conflicte:

b) Dramatúrgia:

c) Expressió corporal:

d) Muntatge:

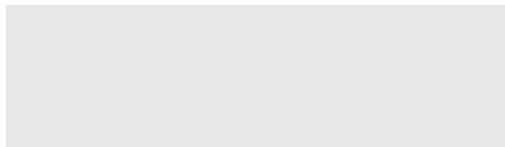
e) Repertori:

f) Teló:

--	--

--	--

Etiqueta de l'estudiant

Institut
d'Estudis
Catalans